



Foto: Paul Huisman



Samenwerken aan samen werken

Sinds twee jaar werken wij, Chantal en Anneke, samen als coördinatoren van ons hospice. We werken om en om een week achter elkaar, waarbij we elke woensdag wisselen. Zo pik je van elke week de helft mee. Wij ervaren dat beide als een prettig ritme. In de dagen dat je werkt ben je goed op de hoogte van het reilen en zeilen in en om het hospice. Doordat je zelf verantwoordelijk bent voor je eigen overzicht, kun je er ook voor kiezen om bepaalde zaken pas de volgende dag op te pakken.

Geen dag is namelijk hetzelfde. En hoe 'klein' het hier soms ook is, het loopt regelmatig heel anders dan je gedacht en/of gepland had. Wij komen beide uit de praktijk en steken daarom ook graag zelf de handen uit de mouwen. Wanneer de vrijwilligers druk bezig zijn, springen wij ook weleens bij, bijvoorbeeld de voordeur openmaken of de keuken opruimen. Soms draaien we ook gewoon een dienst mee, wanneer er een vrijwilliger uitgevallen is. Uiteindelijk zijn we er voor onze gasten.

Op de woensdagen die we samenwerken plannen we het liefst de vergaderingen, zoals met ons bestuur, de thuisvrijwilligers en het overleg met de collega coördinatoren van de hospices in Assen, Hoogeveen en Emmen.

Tevens laten we mensen langskomen die hun diensten aan ons kenbaar willen maken of we bezoeken zelf een uitvaartcentrum, collega's van een naburig hospice en zoeken we samen nieuwe meubels of een kerstboom uit. Door deze dag gezamenlijk door te brengen leren we elkaar ook steeds beter kennen.

Goed samenwerken is namelijk best een hele kunst. Je moet elkaar willen leren kennen en zodoende weten wat je aan elkaar hebt. Je moet op elkaar kunnen vertrouwen en weten dat je collega, je in eerste instantie, altijd in bescherming zal nemen. Op een later tijdstip kun je op een geschikt moment, de situatie met je collega evalueren.

Samenwerken lijkt het makkelijkst te zijn als je veel op elkaar lijkt. Dat is misschien wel zo en je kunt dan de ander ook goed inschatten. Het grote nadeel is dat je veel van hetzelfde vindt, omdat je elkaar niet aanvult. Wij hebben het gevoel dat we elkaar wel aardig aanvullen. Daar waar de één redelijk recht op het doel af gaat, bewandelt de ander mooie zijweggetjes.

Zo hebben we elkaar hard nodig, vullen we elkaar aan, maken we elkaar sterker en wijzer en hebben we een veel breder perspectief. Daarnaast gebruiken we humor om stoom af te blazen, te relativeren maar ook om elkaar te prikkelen. En heel belangrijk, we lachen veel met en vooral ook om elkaar...



'Alleen ben je sneller, maar samen ben je sterker (en nooit alleen)'

Column

Chantal Gommans

Kinderlijk eenvoudig,

Misschien heb je zelf kinderen, en soms zelfs al kleinkinderen.

Hoe oud je ook bent en wordt, ondanks je leeftijd, blijf je zelf ook nog altijd de zoon of dochter van...

Ik wil het deze keer graag even hebben over jonge kinderen. Kinderen tot, pak weg, een jaar of 10. Hen zien we met grote regelmaat ook in ons hospice.

Gelukkig zijn zij niet bij ons opgenomen, maar komen ze alleen op bezoek. Op bezoek, samen met zijn- of haar ouders, bij opa of oma die bij ons verblijft. Dat is het bezoek waarnaar uitgekeken wordt. Het bezoek van een kleinkind is iets waar elke opa of oma niet alleen energie, maar zeker ook een glimlach van krijgt.

Een kleinkind op visite werkt soms beter dan een paracetamol of welk ander pilletje tegen de pijn er dan ook mag zijn.

Maar wanneer er een kind op bezoek komt bij zijn of haar eigen pappa of mamma dan voelt dat niet alleen anders, het is ook echt iets heel anders. Dat doet bij ons allemaal pijn. Het klopt niet dat je als jong mens, bij ons in hospice, afscheid moet nemen van je vader of moeder.

Dat je na het bezoek maar met één van je beide ouders het hospice verlaat, om weer terug naar huis te gaan. De realiteit leert ons dat dat ook een harde waarheid is.

Hoe bijzonder is het dan dat het onze vrijwilligers steeds weer opnieuw lukt, om een kind zich thuis te laten voelen in ons hospice. Samen kleuren, of een spelletje doen met een van onze vrijwilligers, gewoon lekker genieten van een ijsje, eten van poffertjes, een pannenkoek of een glaasje limonade. En dan hebben we tussendoor een kort gesprekje over hoe het nu gaat met hun pappa of mamma en hoe dat voor hun voelt. Voor een kind is het een moment van rust en begrip in een hectische- en verdrietige periode. Een kind geeft daarin, ook bij ons, zijn eigen grenzen aan, en plaatst de hele situatie met speels gemak terug in zijn of haar eigen belevingswereld.

“Mijn vader heeft gisteren een nieuw buurmeisje gekregen” zei laatst een meisje van zeven jaar die op bezoek was bij haar vader. Het ‘buurmeisje’ was onze nieuwe gast, een dame van 100 jaar.

Eesinge, een historische plek in Meppel

Wist u dat we de rijke historie van ons eigen hospice hebben vastgelegd in een boekje dat we uitgedeeld hebben aan onze vrijwilligers, en dat ook ter inzage ligt op de kamer van onze gasten. Het is ook in Meppel te koop bij boekhandel Riemer Barth.

Vaak realiseren mensen het zich niet. Een gewone oude omgebouwde boerderij, is de eerste gedachte. Mooi gedaan. En op een mooie plek, zo in het Reestdal. En dan komen er vragen.

Hoe oud zou de boerderij zijn? Wie hebben hier geleefd en gewerkt? Wat een mooi oud landschap! Het lijkt wel of de tijd hier stil heeft gestaan? Oude bomen, boeren aan het werk op het land, ooievaars...

Hoe bijzonder is deze plek, in deze kleine buurtschap Eesinge? In het blad van Oud Meppel stonden enkele artikelen over Eesinge. Die hebben we gekopieerd en in de kamers van de gasten gelegd. De volgende stap was drie mooie informatieborden in de hal. Met foto's konden we zo ook iets meer van de omgeving, van de Reest en de uitkijktoren laten zien. Daar was veel onderzoek aan vooraf gegaan. Zoveel zelfs dat de gedachte aan een nieuw boekje (in plaats van de gekopieerde artikelen) ontstond.

Met steun van het bestuur zijn wij daarna met het project 'Eesinge, een historische plek in Meppel' gestart. Wij, dat zijn Henk Tiemens (vormgever), Herma van Veen (tekstbewerking), Elly Jansen (fotografie), de familie Werkhorst (laatste boer-eigenaar van de boerderij) en Herman Jansen (tekst en eindredactie). Is er dan zoveel te vertellen over deze oude boerderij?

Om een paar punten te noemen: Deze boerderij is een van de plekken van waaruit Meppel is ontstaan! En dan praten over de 12^e eeuw. De bouw van deze boerderij is circa 1545 begonnen. Tot 2008 was de boerderij nog volop in gebruik. In en om het gebouw is ook nog veel te zien zoals een oude aardappelkelder, de restanten van de eikengarde, het rieten dak met de baanderdeuren, enz. Het is zeker de moeite waard geweest om de historie van deze boerderij met zijn huidige goede bestemming als hospice in een boekje vast te leggen. We hebben het met plezier gedaan.

Herman Jansen



Bericht van de Vrienden Hospice Eesinge Meppel

Als waardering voor het werk voor ons hospice ontvingen alle vrijwilligers in december van 2021, een Meppelbon van € 50,00 (te besteden bij bedrijven van Meppeler ondernemers).

Op uitnodiging, schoven Hermina en Hilbert van het bestuur aan bij de lustrumcommissie ter voorbereiding van de viering van het 10-jarig bestaan van het hospice. Het wordt een leuke middag op woensdag 28 september a.s.

Ons bestuur zal de viering en de activiteiten op die dag volledig gaan financieren.

Hospice Eesinge Meppel gaat tweede lustrum feestelijk vieren

Ons hospice bestaat in september 10 jaar en natuurlijk wordt dat gemarkeerd met vrijwilligers, bestuur en andere betrokkenen op woensdag 28 september 2022. Villa Kalkoven is de locatie waar we ons tweede lustrum gaan vieren. Dat wordt een middag- en avondprogramma met o.a. ongedwongen activiteiten. De lustrumcommissie bestaande uit: de coördinatoren Anneke en Chantal, de bestuursleden Astrid en Henny en Hermina en Hilbert namens de stichting Vrienden, zijn druk bezig met de voorbereidingen voor deze dag. Op de foto, waar Henny op ontbreekt, kun je zien dat ze er zin in hebben.



(Foto: Daniëlle)

V.l.n.r. Chantal, Hilbert, Astrid, Hermina en Anneke.

U kunt het werk van Hospice Eesinge Meppel ondersteunen door vriend te worden van de hospice of u kunt eenmalig een gift overmaken naar bankrekeningnummer: NL 82 RABO 0126 3470 93, o.v.v. 'Eenmalige donatie'.

De Stichting Vrienden Hospice Eesinge en Stichting Hospice Eesinge zijn door de Belastingdienst aangemerkt als een Algemeen Nut Beogende Instelling (ANBI). Dit betekent dat u een gift aan deze stichting kunt aftrekken van de belasting.

U kunt zich aanmelden als vriend bij de secretaris van de vrienden: Marijke Toering. Mail: vrienden@hospicemeppel.nl
Tel. 06 46 37 22 88



Wist u dat:

- Ons hospice dit jaar 10 jaar bestaat;
- Dat er precies 23 vrijwilligers zijn die vanaf het begin hier werken;
- We deze 10 jaren gaan vieren met alle vrijwilligers en medewerkers van ons hospice;
- We minder beperkingen ervaren door minder coronamaatregelen;
- We steeds makkelijker en zonder beperking kunnen vergaderen en ook feesten;
- Ons hospice daardoor steeds een beetje meer gaat lijken op de warme, open plek die we willen zijn;
- Er vrijwilligers zijn, die zich daarbij helemaal niets kunnen voorstellen;
- Zij alleen nog maar gedurende de coronatijd hier gewerkt hebben;
- We de afgelopen maanden weer vier nieuwe vrijwilligers opgeleid hebben;
- We nu twee kookvrijwilligers hebben: Jan Brand en Trijnie Trip;
- Wij hen op vrijdag met open armen verwelkomen;
- We 'ze' regelmatig zien vliegen;
- We het dan over de vele ooievaars hebben;
- Het toeval zal zijn, maar dat twee van onze Icare-medewerkers nu zwanger zijn;
- Onze tuinmannen het terras van onze gasten weer voorzien hebben van tuinsets, parasols en plantenbakken;
- Een vrijwilliger deze plantenbakken weer gevuld heeft met kleurige en fleurige bloemen;
- We naast alle zorg in het hospice, ook de thuisinzetten voor heel Zuidwest-Drenthe regelen vanuit het hospice;
- Anneke en Chantal al een keer op de radio zijn geweest om ons boekje 'Eesinge, een historische plek in Meppel' te promoten;

Handen,

Je handen zitten aan het einde van je armen. Dat is wel zo handig. Je handen hebben vingers, vier vingers en een duim aan elke hand, en die maken je handen tot twee heel handige attributen.

Met die vingers en handen kun je dingen heel gemakkelijk vastpakken. Iets wat van jou is, of wat je graag wil hebben.

Maar ook wanneer je aan de ander iets wil geven. Je handen helpen jou of een ander met eten en drinken. Je handen helpen je met aan en uitkleden. Je handen helpen je om je te maken tot wat je bent of nog moet worden. Je handen helpen je de hele dag door en maken veel, zo niet alles, gedurende elke dag voor je mogelijk. Want je hoofd kan wel veel bedenken maar je handen moeten het uiteindelijk maken. Je handen moeten het zelf doen.

Maar vele handen maken licht werk, zo werken we samen in hospice Eesinge. Door z'n 80 vrijwilligers wordt er links en rechts op velerlei manieren de handen uit de mouwen gestoken. Ook al kunnen we dan geen ijzer met handen breken. We zitten nooit met de handen in het haar.

We reiken onze gasten onze helpende handen toe en zo zijn we twee handen op één buik. We hebben zo samen het roer in handen. Daar mogen wij onze handen wel voor dicht knijpen. We kunnen alles zeggen door alleen maar het vasthouden van een hand.

Handen, ze zijn zo handig. Maar misschien wel het allermooiste wat je met handen kan doen is ze aan iemand geven terwijl ze toch van jou blijven...

'Wilt u het zelf doen' of hebt u liever dat we u helpen'.



Wanneer je, zoals onze gasten aan het einde van je leven gekomen bent en zelfs je handen niet meer kunnen doen wat je hoofd nog wel wil. Soms door pijn, soms door vermoeidheid, soms door sufheid.

Dan is het fijn, wanneer er iemand naast je in de stoel zit. En dan, terwijl jezelf in een bed ligt, of vermoeid maar toch nog even genietend in de stoel zit, iemand even je hand vastpakt en zegt, ik help u een handje...

Colofon

Redactie: info@hospicemeppel.nl

Wilt u de nieuwsbrief niet meer ontvangen, laat dit de redactie dan weten.

Hospice Eesinge Meppel

Hoogeveenseweg 27, 7943 KA Meppel

T: 0522 475101 | E: info@hospicemeppel.nl

W: www.hospicemeppel.nl

IBAN NL 13 RABO 0134 9721 20

*Kom, geef je me hand
laat mij je koffer dragen*

*ik durf het bijna niet te vragen
maar hij is zwaar
wat zit erin?*

*ach, mijn gemoed
en mijn gedachten
alle dagen, alle nachten
al mijn liefde en mijn zorgen
elke nacht
en elke morgen*

*mijn naam, mijn huis
mijn straat, mijn stad
van wie ik hield
en wat ik had
mijn eerste kus
mijn school, mijn klas
de blijdschap om
een nieuwe jas
de keukenklok
mijn tuin, mijn lach*

*en ook die allerlaatste dag
dat ik de voordeur
van wat was
voorgoed heb dicht gedaan*

*voetspoor van voorbije tijd
vandaag vertaald
in kwetsbaarheid
en in vergeten woorden*

*maar wat lief dat je ze hoorde
en voor me dragen wil*

*toen bleef het stil
en ik zei zacht*

kom, geef me je hand



gedicht: Margreet Jansen
rememberme.nl